

gen Voldgift. Jeg erindrer en Udtalelse af Ordføreren for det radikale Parti for en Del Aar siden, da vi drøftede Spørgsmaalet om en Forligsinstitution, hvori han meget kraftigt gik derimod og gjorde gældende, at det meget tidt vilde føre til, at Arbejdsgiverne vilde forlange højere Beskyttelse, naar der var afsagt en Dom, som de maatte være utilfredse med, og at det paa den anden Side kunde give Arbejderne en vis moralsk Ret til at forlange Statens Hjælp, for saa vidt de ikke øjeblikkelig kunde komme i Arbejde, naar en saadan Voldgiftsdom var afsagt.

Naar man tager alting i Betragtning, er det i alt Fald vor Anskuelse, at man ikke kan billige det Forslag, der er fremsat. Vi mener som sagt, at vi maa holde os paa den Linie, vi nu har været inde paa gennem en hel Del Aar gennem Forligsinstitutionen, og søge at skabe større og større Respekt om denne Forligsinstitution. Man kunde tilføje, at ikke mindst paa det nuværende Tidspunkt er det vist ret uheldigt, at vi begynder at behandle dette Spørgsmaal, da der trods alt — ogsaa efter den højtærede Indenrigsministers Udtalelse — dog er nogen Sandsynlighed for, at vi inden ret længe ser, at der i den standende Strid er opnaaet Forlig mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne.

Stauning: Jeg skal i Modsætning til Venstres Ordfører (Brorsen) indskrænke mig til at omtale det foreliggende Lovforslag. Jeg skal blot i Anledning af det ærede Medlem Hr. Brorsens Bemærkninger om det, der laa, om jeg saa maa sige, udenfor Lovforslaget, Strejkeretten og al den Slags, sige, at jeg er selvfølgelig uenig med det ærede Medlem i adskilligt, han i den Henseende sagde, ogsaa om Forholdene i Randers, men her er vel ikke Stedet, hvor en Drøftelse af disse Ting skal finde Sted. For min Skyld er der ikke noget i Vejen, jeg er til Tjeneste, men det er vel ikke rimeligt at gøre det ved denne Lejlighed; der bliver sikkert nok Mulighed for det paa et andet Tidspunkt. Men vi har altsaa allerede nu erfaret, hvad Venstres Standpunkt er i Stridigheder som dem, der i Øjeblikket foregaar, at det er det samme Standpunkt, som alle Dage har været Reaktionen Foregangsmænds Standpunkt overfor strejkende Arbejdere.

Det foreliggende Lovforslag opfatter jeg saaledes, at det er en Lejlighedslov, man her tilstræber, hvorved den af Arbejdsgiverforeningen etablerede Lockout skulde bringes til Ophør. Jeg skal selvfølgelig heller ikke i denne Forbindelse indlade mig paa en Bedømmelse af Konflikten eller af de stridende Parters Optræden, men ganske holde mig

til den foreliggende Sag, som ogsaa fra Regeringens Side er behandlet saa fuldkommen sagligt. Jeg kan meget vel forstaa, at der er Harme og Uro som Følge af denne Lockouttilstand. Men jeg maa paa den anden Side anse det for tvivlsomt, om det Skridt, som her foreslaas, stemmer med den Retfærdighedsfølelse, som maa tages med paa Raad, naar man vil ophæve en saadan beklagelig Tilstand. Vi har fra vor Side tidligere haft Lejlighed til at udtale os om selve Voldgiftsproblemet, og det er derfor ikke ukendt, at vi Socialdemokrater i Overensstemmelse med den Opfattelse, der hersker ogsaa indenfor Fagforeningerne, og som jo er fælles med Opfattelsen indenfor Arbejdsgiverforeningen, maa være imod det Princip, som ligger til Grund for tvungen Voldgift, som det populært kaldes. En saadan fast, blivende Voldgiftsdomstol — altsaa ikke det, der foreligger udtrykt i dette Lovforslag, men det, som visse Mennesker i Tankerne stadig vender tilbage til — vilde ganske utvivlsomt have forskellige uheldige Sider, som ogsaa er aabenbare, hvor man har det i Øjeblikket. At en saadan fast, blivende Voldgiftsdomstol vil fremelske en forloren Radikalisme, Ansvarsløshed og Sløvhed til Skade for hele Samfundsudviklingen, er noget, man i alt Fald her og dér har erfaret. Jeg maa ligesom den højtærede Indenrigsminister holde for, at Friheden for Parterne til at forhandle sig til Rette eller, om det anses for fornødent, til at tage Livtag maa man ønske opretholdt under den herskende kapitalistiske Samfundsordning. Jeg kan i høj Grad anerkende Ministerens Udtalelser om Organisationerne, om den Kraft og Styrke, han ønsker Organisationerne, og jeg er ganske enig med ham i, at det vilde sikkert være til Ulykke, om Organisationerne brød sammen, hvad enten det blev som Følge af den ene eller af den anden Foranstaltning. Jeg forstaa derfor, at den højtærede Indenrigsminister ikke nærer noget Ønske om at give Organisationerne Ferie.

Hvis man bevidst tilstræber at øve Overgreb mod den ene Part — og i Arbejdsforhold under de nuværende Samfundstilstande er det jo bestandig den samme Part, som er den svageste —, er en Voldgiftsdomstol vel egnet til at gøre det. Jeg siger ikke, at den i alle Tilfælde vilde gøre det, men at der i Arbejderkrædse er en Frygt for, at det kunde blive Tilfældet, er i hvert Fald særdeles vel begrundet. Ganske utvivlsomt er det da ogsaa paa den anden Side, at Bevarelsen af Organisationernes Frihed ganske anderledes udvikler baade Personer og Organisationer, end en Voldgiftsordning vilde